ikke angive, det er umuligt nøiagtigt at sige Noget derom; men vi have dog et Exempel fra 1863, da den sidste Toldreform fandt Sted, hvor der indførtes Forandringer, som tildels gik i samme Retning, som der her foreslaas baade fra Regjeringens og fra Udvalgets Side. Denne Reform fremkaldte, saa snart Krigen var tilendebragt, en meget betydelig Forøgelse af Indtægten. De Artikler, paa hvilke Udvalgets Flertal navnlig ønsker Nedsættelse eller Frigivelse af Told, ere først og fremmest de, som i strengeste Forstand kunne kaldes Livsfornødenheder. Ordet „Livsfornødenheder" er vel et meget ubestemt og vagt Begreb, og naar Udvalget har brugt dette Udtryk, saa har det ikke brugt det i nogen stringent Betydning, men i en almindelig Betydning, saaledes at vi derved have forstaaet saadanne Artikler, som ere de almindelige Forbrugsartikler for den store Mængde. Der tænkes ikke derved paa Livsfornødenheder i den allerstrengeste Forstand, paa saadanne Gjenstande, uden hvilke intet Menneske kan leve — af saadanne Artikler findes der maaske blandt hele Rækken af de toldpligtige Artikler kun en eneste, nemlig Salt — men vi have ved Livsfornødenheder kun tænkt paa saadanne Artikler, som bruges af den store Mængde og som høre til Nationens tilvante Fornødenheder. For saadanne Artikler lægger Udvalgets Flertal særlig Vægt paa, at der finder en betydelig Nedsættelse Sted, men det har desværre kun med Hensyn til enkelte af disse Artikler været Tilfældet, at Regjeringen har anerkjendt denne Grundsætning. Den vigtigste af de herhen hørende Artikler, for hvilke Regjeringen har foreslaaet Toldens Ophævelse er Øst. I Aar har Regjeringen desuden foreslaaet Ophævelse af Tolden for Sild, idet der kun for denne Artikel er bevaret en Told, som svarer til Salttolden; men i Øvrigt har Regjeringen ikke anerkjendt denne Grundsætning i dens Almindelighed. Tvertimod har der viist sig en Tilbøielighed til at fastholde den Forhøielse, som har fundet Sted ved Krigsskattolden, der blev paalagt i 1863 i et ganske bestemt Øiemed, og som i Følge selve Lovens Titel, i Følge selve Afgiftens Navn, burde være begrændset til et snevrere Tidsrum, nemlig til det Tidsrum, i hvilket Krigens finantsielle Virkninger mere umiddelbart bleve sporede. Regjeringen har dog fundet sig foranlediget til at udstrække denne Skat lige til nu, og den er endnu ikke tilhøielig til at ophæve den. Saaledes bleve Kaffetolden, Sukkertolden og Tolden paa flere andre Artikler af temmelig stor Betydning, som utvivlsomt henhøre til den Art af Livsfornødenheder, som jeg nylig beskrev, ikke lidet forhøiede ved Krigsskattolden, og Regjeringen har ikke fundet sig foranlediget til at foretage nogen Nedsættelse deri. Jeg kan sige, at Regjeringen har betragtet det som en Erobring, der blev opnaaet ved denne Leilighed, og at den nødig har villet give slip paa denne Erobring, thi Tolden paa disse Artikler indbringer et meget betydeligt Beløb. Sukkertolden er den Del af Indførselstolden, som indbringer mest, nemlig over en Fjerdedel af hele Indførselstoldens Beløb, og Kaffetolden indbringer henved 600,000 Rd. Den Forhøielse, som fandt Sted paa Kaffetolden, androg 50 %, nemlig fra 4 til 6 ß, og Forhøielsen paa Sukkertolden var efter Gjennemsnitstallet fra $3^1/_2$ til $4^1/_2$ ß, altsaa over 20 %, eller med andre Ord, enhver Forbruger af Kaffe maatte betale 2 ß mere pr. Pund paa Grund af Krigen, og denne Krigsbyrde er bibeholdt for alle Kaffeforbrugere i Danmark, uden Hensyn til deres Skatteevne. Med Hensyn til Kaffe maa det vistnok særlig siges, at den mindre Bemidlede bruger lige saa meget, ja maaske endog nok saa meget som den mere Bemidlede. Nedsættelser i Tolden paa Livsfornødenhederne er altsaa det Punkt, hvorpaa Udvalgets Flertal lægger særlig Vægt, og det er beklageligt, at Regjeringen paa de nævnte mindre betydelige Undtagelser nær aldeles ikke har troet at kunne nærme sig til Udvalgets Standpunkt i den Henseende. Der er en Klasse af Artikler, som ligger paa Grændsen af Livsfornødenheder og Luxusartikler, men som ikke hører til nogen af Delene, nemlig saadanne Luxusartikler, som ere almindelige Forbrugsartikler, og der er to Exempler, som i saa Henseende maa være Enhver iøinefaldende, nemlig Kaffe og Brændevin. Brændevin vedkommer ikke særlig denne Lov, thi Brændevinsbeskatningen er ikke indbragen under Loven, og der er heller ikke fra Udvalgets Side stillet noget Forslag om at gjenoptage Loven fra iffjor. Hvad derimod Tobak angaar, da maa dette vistnok siges at være en Artikel, som staar paa Grændsen af at være en Luxusartikel og en almindelig Forbrugsartikel, Tobakken hører til Nationens tilvante Luxusartikler, og den bruges af alle og Enhver — det vil sige, af alle Mandfolk — uden Hensyn til Vedkommendes større eller mindre Skatteevne. Nu er det desværre Tilfældet, at med Hensyn til en Artikel som Tobak vil man ikke ret vel være i Stand til at paalægge en Værditold, hvorigjennem man kunde beskatte dem, der bruge dyrere Tobak høiere end dem, der bruge billigere Tobak — jeg skal om lidt ved en anden Leilighed komme tilbage til Spørgsmaalet